ל) [תוספתה דקידושין פ"ה], ב) ונדרים נה.],

ג) [יומא יח: ע"ש], ד) שם,

ל) ג"ו שם נדה סו.. ו) יומא

ל. ע"ש היטיב], ע) לקמן

ק:, י) כתובות קט: כה"ע, כ) [לקתן ק:], ל) בס"ח: ואחיו, מ) [ועי תוס' יומא

ים: ד"ה יחודיו.

הגהות הב"ח

(**ל**) רש"י ד"ה ממון וכו' מוחזק בנכסי יותר מזה:

(ב) תום' ד"ה יחודי וכו' היה בא עליה. נ"ב ועיין

ביאור דיבור זה בתשובות

תוספות ישנים

בי פליגי בחד דאתי מכח ארבעה ולא קאמר ^א)

משום דמני נמוכנים לארבעה דאין לנו להעמיד הדבר אלא במה שהוא או

במה שהיה: אי לייתת פ"ה ^{ב)} ותקח דרך במאה מנה. ותימה דאיכא למימר

לכשתהדר שהרי מה יכול

להפחידו יוחר וא"ל דמוזיל

נהפסידו יותר וח"ל דמחיל גביה דהא קאמר לעיל יקח לו דרך במאה מנה ואין זה זול. וצ"ל דכיון שלקח מהארבעה חשבינן כאילו

מוחזר המקח כבר ולא שייך לכשתהדר וא"כ קאמר ליה אי שתקת שתקת ותקנה

ממני ביוקר:

דמני

סג., ז) ל"ל אשה, ח)

עין משפם נר מצוה בד א מיי׳ פט״ו מהל׳ איסורי ביאה הלכה

:כט בה בג מיי׳ פכ״א שם הלכה כט סמג לאוין קכו טוש"ע אה"ע סימן ב סעיף יא:

בו ד מיי׳ פי״א שם הלכה ט סמג לאוין קיא ועשין רמג טוש״ע י״ד סימן קלב סעיף א: בז ה מיי׳ פ״י מהלי גרושין הלכה כא

סמג עשיו כ טוש"ע אה"ע סימן ב סעיף י וסימן קיט סעיף א: בח ו מיי' פ"ה מהלי נחלות הלכה ד סמג עשין ל טוש"ע שם סימן

קסג סעי' ג: בש ז מיי שם טוש"ע שם :סעיף ד ל ח מיי שם הלכה ה מוש"ע שם סעי' ה: לא ט מיי' פט"ו מהל'

טוש"ע ח"מ סימן קמח סעיף ב: לב י כ ל מיי׳ שם טוש״ע

טוען ונטען הלכה יא

תורה אור השלם 1. אַל הְחַלֵּל אֶת בִּהְךּ ו. אַל יְּעַנִינֵּל אֶת בִּוּלְּהְ לְהַוְּנוֹתָה וְלֹא תִוֹנֶה הָאָרֶץ וּמְלְאָה הָאָרֶץ זְּמָה: ויקרא יט כט 1. אַל תַּחָרשׁ עַל רַעֲרְ 1. עָל תַּחָרשׁ עַל רַעֲרְ משלי ג כט

תום' חד מקמאי םפק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי מיתנא ספק אמר בר מיתנא אנא ונכסי דידי הוו. ובני יבם אמרי ליה את אחינו את ומנתא הוא דאית לך. כתב ר״ש ז״ל דמאי דמודו ליה שקיל והשאר הוי ממון המוטל בספק ויחלוקו והכי משמע במסקנא דשמעחחא. מפק ורוי ירח שבאו לחלוק בנכסי יבם בתר דפלג יבם בנכסי בתר דפלג יבם בנכסי (אלמנה) מיתנא. אמר להו ספק אי אחוכון אנא הבו לי ל) נכסי דפליג אבוכון בנכסי. ר' אבא אמר קם דינא. ר' ירמיה אמר הדר דינא. משמע אכור לכאורה מדקאמר לבתר דפלג יבם בנכסי מיתנא הא מקמי דפליג בנכסי מ״נ דלא שייך למימר קם דינא כיון דלא פלג בנכסי ומיהו בפלוגתא דאדמון ורבנן איכא לעיוני בהא מילתא דהא לא קם דינא בהדיה ואפ״ה אמרו רבנן קם דינא. ופסק הרב אלפס כר׳ אבא דאמר קם דינא כיון דקאי כרבנן. ואע"ג דאמרי' אמר לך ר' ירמיה אנא דאמרי אפילו לרבנן שנויא דחיקא היא. ואע״ג דאיתא בפ׳ בית כור שני אחים שחלקו ורא להז אח ממדיות היח וקי"ל כוותיה אלמא הדר

דרוך בעלמא הוו מיחדי. ויש כאן פת בסלו כיון שאם היה רולה הלכחא אהלכחא. דקיימא לן משנת ר״א ב״י קב ונקי במסכת גיטין מיחמדא ולא חזיא דאי לא תימא הכי גם להתיחד הוה אסור כדאמר בפ"ק דכתובות (דף ד. ושם) גבי חתן אם פרסה אשתו נדה הוא

ישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים ומשום נושה חשה במדינה אחרת נמי ליכא למיחש שאם היה אירע שבא עליה ונתעברה ממנו היה מוליכה עמו לעירום:

וממון המושל בספק חולקים. אפילו רבנן דסומכוס (ב"ק לה:) מודו הכא דלא שייך כאן המוצים מחבירו עליו הרחיה שחיו זה מוחזק יותר מזה והוי כמו הללו באין לירש והללו באין לירש דאמר במי שמת (ב"ב דף קנח:) דיחלוקו: אכור רבי אבא קם דינא. דוקא בתר דפלג אבל מקמי לפלג לא: דאמר ליה אי שתקת שתקת. פי׳ ולא תטול כלום ולא כמו שפירש בקונט׳ אי שתקת ומוזילנא לך דהא קתני יקח לו דרך במאה מנה ובפ"ק דב"ק (דף ח.) גבי מכרן לחחד כולו נכנסו תחת הבעלים והויא אשה בזיבורית אע"פ שלקח עידית באחרונה משום אי שתקת כו' ולא מלי אמרה ליה לכי תהדר כיון שאין בא להפקיע מדינא ובחד דאתי מכח חד לא מלי למימר ואי לא מזבנינא לארבעה דהא פשיטא כיון דלא אתי מכח ארבעה לא שבקינן ליה ואם תאמר וארבעה דאתו מכח חד ליהדר ההוא חד דמי קלרה וי"ל דמלי אמר ליה לא מכרתי אלא מה שיש לי בה:

הלכתא אמר אביי מנא אמינא לה דכל ספיקא לר' אליעזר בן יעקב כודאי משוי ליה דתניא ¢ר' אליעזר בן יעקב אומר *הרי שבא על נשים הרבה ואין יודע על איזהו מהן בא וכן היא שבאו עליה אנשים הרבה ואינה יודעת מאיזה מהן קבלה נמצא אב נושא את בתו ואח נושא את אחותו ונתמלא כל העולם כולו ממזרין וְעל זה נאמר יומלאה בל העולם כולו כוכו היו דיעל היו לאמר סזו מה הארץ זמה ורבא אמר לך הכי קאמר סזו מה היא יתר על כן אמר ר' אליעזר בן יעקב סילא ישא אדם אשה במדינה זו וילך וישא אשה במדינה אחרת שמא יזדווגו זה לזה ונמצא אח נושא את אחותו איני והא יורב כי איקלע לדרדשיר [מכריז] ואמר מאן הויא ליומא ורב נחמן כי איקלע לשכנציב [מכריז] ואמר מאן הויא ליומא ישאני רבנן דפקיע שמייהו והאמר רבא סיתבעוה לינשא ונתפייםה צריכה לישב שבעה נקיים רבנן שלוחייהו הוו משדרי ומודעי להו ואיבעית אימא לרכגן יחודי בעלמא הוא דמייחדי להו דאמר מר יאינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו תנא רבי אליעזר בן יעקב אומר הלא ישא אדם ״אשתו ״ודעתו לגרשה משום שנאמר יאל תחרש על רעד רעה והוא יושב לבמח אתך: ספק ויבם שבאו לחלוק בנכםי מיתנא ספק אמר אנא

החולץ ליבמתו פרק רביעי יבמות

בר מיתנא הוא ונכסי דידי הוא ויבם אמר את בראי דידי את ולית לך ולא מידי בנכסי יהוי ממון המומל בספק וממון המומל בספק חולקין יספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי מיתנא ספק אמר ההוא גברא בר מיתנא הוא ונכםי דידי הוא בני יבם אמרי את אחינו את ומנתא הוא דאית לך בהדן סבור רבנן קמיה דרב משרשיא למימר מתניתין היא דתנן ∞הוא אינו יורש אותם והם יורשין אותו והכא איפכא התם אמרי ליה אייתי ראיה ושקול הכא אמר להו אייתו ראיה ושקולו אמר להו רב משרשיא מי דמי התם אינהו וראי ואיהו ספק הכא אידי ואידי ספק אלא אי דמיא למתני' [להא] דמיא לספק ובני יכם שבאו לחלוק בנכסי יכם גופיה דהתם אמרי ליה אייתי ראיה דאחונא את ושקול ספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי יבם לבתר דפלג יבם בנכסי מיתנא בני יבם אמרי אייתי ראיה דאחונא את ושקול אמר להו ספק מה נפשייכו אי אחוכון אנא הבו לי מנתא בהדייכו ואי בר מיתנא אנא הבו לי פלגא דפלג אבוכון בהדאי ר' אבא אמר ַירב קם דינא ר' ירמיה אמר הדר דינא לימא בפלוגתא האדמון ורבגן קמיפלגי דתגן ימי שהלך למדינת הים ואבדה לו דרך שדהו אדמון אמר ילך בקצרה וחכ"א יקח לו דרך במאה מנה או יפרח באויר והוינן בה לרבנן "שפיר קאמר אדמון ואמר רב' יהודה אמר רב הכא במאי עסקינן כגון שהקיפוה ארבעה בני אדם מארבע רוחות א"ה מ"מ דאדמון ואמר רבא בארבעה דאתו מכח ארבעה וארבעה דאתו מכח חד כולי עלמא לא פליגי דמצו מדחי ליה כי פליגי בחד דאתי מכח ארבעה אדמון סבר מצי א"ל מכל מקום דרכי גבך הוא ורבגן סברי דא"ל אי שתקת שתקת ואי לא מהדרנא שמרא למרייהו ולא מצית לאשתעויי דינא בהדייהו לימא ר' אבא דאמר כרבנן ור' ירמיה דאמר כאדמון אמר לך ר' אבא אנא דאמרי אפילו כאדמון עד כאן לא קאמר אדמון התם אלא משום דא"ל ממה נפשך

שפיר קאמר אדמון. דקסלקא דעתא שהקיפו אדם אחד מכל רוחותיו דאמר אורחיה גביה הוא: ארבעה בני אדם. דכל חד וחד מדחי ליה: **דאחו מכח ארבעה.** שארבעה אנשים מכרום לאלו: **אי שחקת שחקת.** ולא אעלה עליך בדמים יקרים:

(c) היה בא עליה וכיון שפעמים לא היה בא עליה לא (דף סוג): קבלה. נחעברה: ונחמלא כל העולם כולו ממורים. מספק קרו להו ממזרים: זו מה היא. לשון ספק: יתר על כן. דאפי׳ הכא דע״י נישואין הוה והדבר מפורסם גזר ר״א בן יעקב:

מאן הויא ליומי. מי חפלה לינשא לימים שאתעכב כאן: **דפקיעי.** כ"ע בשמייהו וקוראין לבתו על שמו ואם יבא בנו ממקום אחר ישמע שהיא בת אביו ויפרוש: שבעה נקיים. שמא מחמת חימוד פרסה נדה בשעה שנתפייסה: שלוחייהו הוו משדרי. שבעה יומי קודם ביאתן: ממון המוטל בספק. שחין זה מוחוק (ח) בוה יותר מוה דאם זה בן המת אין ליבם בהן כלום ואם בן היבם הוא אין לו בהן כלום הלכך אין כאן מוליא מחברו להטיל עליו הראיה: ספק ובני יבס. הספק מוחזק בהן ביותר דממה נפשך אית ליה זכיה בגווייהו אבל בני יבם שמא אין להם חלק בהם שוה בן ראשון הוא וכולה שלו ומשום הכי סבור רבנן למימר היינו מתניתין בפ׳ נושאין על האנוסהי דקתני ספק בן משעה לראשון ספק בן שבעה לאחרון הוא לא יורש אותן לא זה ולא זה דבני ראשון מדחו ליה אלל בני אחרון ובני אחרון אלל בני ראשון והם יורשים אותו בין שניהם: והכא אמרינן איפכא. דהוא מוחזק יותר דהתם להכי מדחו ליה דאמרי ליה אייתי ראיה דאחונא את ושקול והכא נמי אמר להו האי אייתו ראיה דאחוכון אנא ושקולו: מי דמי המם אינהו ודאי. שהן יודעין מכח מי הן באין לירש: אידי ואידי ספיקא נינהו. שאפילו הספק אין טוען טענת ודאי ואינו יודע מכח מי הוא בא לירש: בנכסי יכם גופיה. התם מיתוקמא מתניתין דהוא לא יורש אותן דאמרי ליה אייתי ראיה ושקול אבל בההיא דלעיל שניהם ספק. ונראה בעיני

דההיא מנתא דקמודו ליה שקיל ואידך

הוי ממון המוטל בספק וחולקין הוא

נוטל החלי ובין כולן החלי: לבחר דפלג

יבס. עם ספק בנכסי מיתנא כדאמרן

לעיל דחולקין: אי אחוכון אנא הבו לי

מנתה גבייכו. וחי משום דשקלי חנה

פלגא בנכסי מיתנא מהדרנא לכו

ההוא פלגא ונחלוק הכל בשוה בין

נכסי הראשון בין נכסי האחרון וכגון

שהיו נכסי היבם מרובין ואביום מועטין:

קס דינא. אחר שנעשה דין בנכסי

המת אין זה יכול לחזור ולערער

עליהם ומה שהוא שואל בנכסי היבם

אמרי ליה אייתי ראיה: הדר דינא.

ומהדרי ליה פלגא דנכסי מיתנא או

פלג כולהו נכסי בשוה: ואבדה דרך

שדהו. שהיתה שדהו מוקפת משדות

אחרים והיה לו דרך על אחת מן

הרוחות ואבדה ששכחו על איזה מן

הרוחות היתה: ילך בקלרה. יתנו

ביניהם דרך קלרה ולקמן מפרש לה:

א) חסר כאן ול"ל ולא קאמר בחד דאתי מכח חד משום דמלי למוכרם וכו׳ וכ"ה בתוס' כאן בד"ה דאמר ובחד דאתי מכח חד לא מצי למימר וכו׳. ב) לפנינו איתא

מוסף רש"י

זו מה היא. שאין אדס יודע אותה אשה שהוא נושא אם מותרת לו אם לאו (ודרים וא.). שמא יזדווגו זה לזה. שיוליד במדינה זו בת שיוליד במדינה אחרת יומא יח:). כי איקלע לדרדשיר. שם היה רגיל לילך (שם). מאן הריא ליומא. יש אשה שתנשא לי ליומא שאתעכב כאן ותלא לאחר מכאן (שם). דפקיע שמייהו. ושמס קרוי על בניהס (שם). צריכה לישב שבעה נקיים. מיוס שנתרנית, שמח מחמת חימוד רחתה לס (שם). יחודי בעלמא. ואין מקקין להן, אלא שהנשוי אשה אין מתאוה כמי שאין לו אשה (שם). אין לו פת בסלו. אוכל היום ודואג על מחר (שם עד:). הוא אינו יורש אותו אלו אלל אלו, והם יורשים אותו. למי מטכב בספק וחולקין בין שניהס ולקמן ק:). ואבדה לו

. דרכי (כתובות פס:). ילך בקצרה. על כנחם יטול דכך לשדהו אכל דרך קלרה יכרור לו, שלא יוכה ליטול (שם), שפיר קאמר אדמון. דקס"ד כשארבעת השדות שסניכומיו של אדם אחד הן, דמתה נפשך אורמיה גניה הוא (שם). שהקיפוה ארבעה בני אדם. דכל חד וחד מדחי ליה דרכך לאו גבאי הוא (שם). וארבעה דאתו מכח חד. שלקחוה מאיש אחד אהלך

אנא בר מיתנא ופלג אידי ויבם אמר את ברי יומיה: פפק ריבם שבאו לחלוק בנכסי סבא ספק א' אנא בר מיתנא ופלגא דידי ויבם אמר את ברי ולית ליך ולא מידי הוה יבם ודאי וספק ספק ואין ספק מוציא מידי ודאי. סבא ויבם שבאו לחלוק בנכסי

א) מנתא בהדייכו ואי בר מיתנא אנא הבו לי נכסי.

דינא שאני התם דחלוקה

אפרים (מה') פסק כר'

זה (שם). אי שתקת שתקת. ואוויל גבך כשתקנה הדרך ממני (שם).